

Sygn. akt V CSK 453/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa H. S.

przeciwko M. P.-S.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 502 (pięćset dwa) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 24 § 1 k.c. przez jego nieprawidłową wykładnię i przyjęcie, że domniemanie bezprawności działania osoby naruszającej dobra osobiste automatycznie upada, jeżeli zachowanie to podejmowane jest na podstawie przepisów prawa powszechnie obowiązującego, bez względu na sposób działania sprawcy naruszenia.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy powódki o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny rzeczywiście wskazał, że pozwana, występując do pracodawcy z pismem, w którym przedstawiła swoje subiektywne oceny relacji powódki z pracownikami i wniosła o zmianę miejsca pracy, korzystała ze swojego prawa podmiotowego z art. 94 k.p., w ramach porządku prawnego, w związku z czym nie można jej działaniu przypisać cechy bezprawności. Równocześnie jednak - wbrew zarzutom skarżącej - Sąd Apelacyjny, po przeprowadzeniu w tej kwestii uzupełniającego postępowania dowodowego, dokonał oceny okoliczności faktycznych pod kątem tego, czy działanie pozwanej nie wykroczyło poza niezbędną potrzebę wynikającą z realizacji przysługującego jej prawa podmiotowego. Sąd Apelacyjny rozważył przy tym treść pisma pozwanej w kontekście ustaleń dotyczących relacji powódki jako przełożonej z pozwaną i innymi podwładnymi. Uwzględnił też, że zostało ono skierowane wyłącznie do pracodawcy (rektora uczelni), od którego pozwana mogła oczekiwać, iż rozwiąże sytuację postrzeganą przez nią jako istotny problem w stosunkach pracowniczych. Nie można zatem przyjąć, żeby skarżąca wykazała rażące naruszenie art. 24 § 1 k.c. w związku z odmową uznania treści zawartych w piśmie pozwanej skierowanym do pracodawcy na podstawie art. 94 k.p. za źródło bezprawnego naruszenia jej dóbr osobistych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 2 i § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.